

ТОЕ, ШТО НАС ЯДНАЕ

Баранок Васіль Мікалаевіч,
дацэнт кафедры карэкцыйнай работы
ВДУ імя П.М. Машэрава,
кандыдат педагагічных навук

Калектыў установы адукацыі “Віцебскі дзяржаўны ўніверсітэт імя П.М. Машэрава” – гэта саюз навукоўцаў, выкладчыкаў, супрацоўнікаў і вядома ж студэнтаў (а як жа без іх).

А гэта ні многа ні мала, а больш за 400 выкладчыкаў, больш за 1000 супрацоўнікаў, каля 4000 студэнтаў на дзённай форме навучання і больш за 3000 студэнтаў на завочнай. У тым ліку ва ўніверсітэце вучыцца звыш за 1000 замежных студэнтаў больш як з 30 краін свету.

Калектыў выкладчыкаў універсітэта – гэта адна згуртаваная дружная сям’я. Мы робім адну і тую ж справу, якая нас яднае, – рыхтуем выхаванцаў беларускага народа, а таксама і іншых народаў свету.

Мы звязаны паміж сабой цеснымі нябачнымі духоўнымі ніцямі, якія часам нават і не заўважаем. Мы пачынаем гэта разумець толькі тады, калі кагосьці страчваем. Пасля гэтага становіцца да слёз балюча, і толькі тады пачынаеш сам сябе дакараць у тым, што мала ўдзяляў увагі гэтаму чалавеку. Адчуваеш сябе так, як быццам згубіў часціну сябе.

Мы жывём адзін у адным, таму не забывайцеся часцей нагадваць сваім калегам аб тым, як вы іх любіце, гаварыць аб іх поспехах і значэнні для вас, бо іх у любы момант можа проста не стаць.

Мы павінны вельмі ашчадна адносіцца да тых, з кім звёў нас лёс.

Бо мы родныя і блізкія адзін аднаму людзі – браты і сёстры.

Мы вучымся адзін у аднаго праз наладжаную сістэму ўзаеманаведвання адкрытых лекцый і практычных заняткаў; сістэму работы інстытута павышэння кваліфікацыі і перападрыхтоўкі кадраў універсітэта. Гэта вельмі зручна. Не трэба нікуды далёка ехаць, каб у тэрмін прайсці заплававанае павышэнне кваліфікацыі.

Студэнтаў, супрацоўнікаў і выкладчыкаў універсітэта яднаюць яго корпусы.

Корпусы ўніверсітэта – гэта будынкі, дзе студэнты нараджаюцца як высокакваліфікаваныя спецыялісты-прафесіяналы, займаюцца самаўдасканаленнем, становяцца на шлях навукова-даследчай дзейнасці, каб рухаць наперад навукова-тэхнічны прагрэс нашай краіны.

Універсітэт мае чатыры корпусы. Самы вялікі і прыгожы з іх – корпус № 1, які ўсе з любоўю называюць галоўным.

Галоўны корпус – шасціпавярховы, працягласцю больш за 100 метраў, будынак з купалам астранамічнай абсерваторыі над ім. Ён упрыгожвае не толькі Маскоўскі праспект, але і горад Віцебск.

У корпусе бясконцае мноства аўдыторый, але іх не хапае на такую вялікую колькасць студэнтаў. Таму заняткі праводзяцца ў дзве змены. Аўдыторыі светлыя, цёплыя, утульныя, у якіх хочацца вучыцца і працаваць. І невыпадкава, што больш за палову студэнтаў вучыцца толькі на “добра” і “выдатна”.

Яднаюць студэнтаў, супрацоўнікаў і выкладчыкаў універсітэта і студэнцкія інтэрнаты – дамы калектыўнага, “сямейнага” пражывання студэнтаў, дамы асваення культуры грамадскага супрацоўніцтва, дамы сяброўства і ўзаемавыручкі.

У нашым універсітэце пяць інтэрнатаў. Самы вялікі з іх – інтэрнат № 5, у якім пражывае каля 550 студэнтаў. А ўсяго ў інтэрнатах пражывае каля 2000 студэнтаў. Таму з упэўненасцю можна сказаць, што ў інтэрнатах пражывае большасць іншагародніх студэнтаў дзённай формы навучання. На час навучання інтэрнат становіцца для іх другім домам, у якім яны праводзяць большую частку свайго вольнага часу.

Студэнцкае брацтва, падмацаванае сумеснай жыццядзейнасцю ў інтэрнаце, непарушнае. Як непарушна і сяброўства студэнтаў і выпускнікоў адной альма матэр. У рэшце рэшт педагогі Беларусі і Віцебшчыны ў прыватнасці – адна сям’я, якая робіць адну і тую ж высакародную справу – выхоўвае беларускі народ, памнажае яго розум і інтэлект. Гэта вынікі яе працы і ў той жа час – гэта самае вялікае багацце як краіны, так і кожнага асобна ўзятых чалавека.

Звязвае нас і стэла-помнік, які быў збудаваны на сродкі выкладчыкаў, супрацоўнікаў і студэнтаў у гонар загінуўшых падчас Вялікай Айчыннай вайны выкладчыкаў і студэнтаў універсітэта. Помнік устаноўлены на самым прыгожым месцы перад галоўным корпусам універсітэта і ўяўляе сабой стэлу з вечна застыўшым на яе вяршыні агнём светлай памяці. Гэты сімвал заўсёды нагадвае нам аб подзвігу, які здзейснілі нашы мужныя суайчыннікі, землякі, педагогі.

У знамянальныя даты нашай Радзімы студэнты, супрацоўнікі і выкладчыкі нясуць да помніка жывыя кветкі. Для стэлы праводзяць мітынгі. Ад стэлы студэнцкія атрады накіроўваюцца ў “зорныя паходы” па мясцінах баявой і працоўнай славы беларускага народа.

Садзейнічаюць яднанню і згуртаванню адзінага калектыву ВДУ імя П.М. Машэрава яго сімвалы: гімн, сцяг і эмблема. Дарэчы, словы гімна ўніверсітэта напісаў былы рэктар прафесар А.У. Русецкі, а музыку – былы выкладчык кафедры музыкі дацэнт В.А. Дамарацкі.

Адчуваць нам сябе адной сям’ёй дапамагаюць універсітэцкая газета “Мы і час” і тэлебачанне. Яны пішуць гісторыю і падрабязна фіксуюць падзеі і факты з нашага жыцця і краіны ў цэлым. І нават калі мы знаходзімся ў розных карпусах, мы заўсёды ў курсе ўсіх падзей, якія адбываюцца з дапамогай нашых сродкаў масавай інфармацыі. Сваімі матэрыяламі яны натхняюць нас на творчасць, на добрыя справы, без якіх не можа жыць чалавек.

Значнае месца ў духоўным яднанні пакаленняў ВДУ імя П.М. Машэрава надаецца яго музеям – захавальнікам гісторыі і традыцый калектыву. Іх у ВДУ імя П.М. Машэрава восем. Старэйшымі з іх з’яўляюцца “Народны біялагічны музей”, “Народны музей гісторыі ўстановы адукацыі «Віцебскі дзяржаўны ўніверсітэт імя П.М. Машэрава»”, “Мемарыяльны пакой-музей П.М. Машэрава”, “Музей дэкаратыўна-прыкладнага мастацтва”.

Напрыклад, асноўнымі ідэямі Канцэпцыі дзейнасці “Музея гісторыі педагогічнага факультэта” з’яўляюцца:

– ідэя ўзмацнення выхаваўчых магчымасцей выхаваўчага працэсу на факультэце з дапамогай музейнай педагогікі – зместу, форм, метадаў і сродкаў музейнай дзейнасці;

– ідэя яднання пакаленняў выкладчыкаў і студэнтаў на аснове адзінства мэты мінулай, сучаснай і будучай сумеснай дзейнасці – выхавання падрастаючых пакаленняў і беларускага народа ў цэлым;

– ідэя фарміравання ў студэнтаў асабістых сэнсаў педагогічнай дзейнасці і самаўдасканалення сябе ў ёй.

Вялікі ўплыў на студэнтаў, супрацоўнікаў і выкладчыкаў аказвае скульптурная галерэя найбольш знакамітых людзей, якія працавалі ў ВДУ. Сярод іх першы дырэктар інстытута К.І. Ціхаміраў, гісторык-краязнавец прафесар А.П. Сапуноў, рускі літаратуразнавец і філосаф з сусветна вядомым імем прафесар М.М. Бахцін.

Яны з уважлівым позіракам, адабральна, як ужо добрых знаёмых, суправаджаюць тых, хто ўваходзіць і выходзіць з універсітэта. Дзякуючы гэтаму падтрымліваецца сувязь паміж пакаленнямі нашага ўніверсітэта і спіскаецца больш як стогадовая гісторыя нашай альма матэр.

Адметнае ўздзеянне аказваюць на нас і імя, якое носіць наш універсітэт, і барэльеф нашага земляка, выпускніка інстытута – Пятра Міронавіча Машэрава, які размешчаны на будынку галоўнага корпуса. На ім П.М. Машэраў шчырай усмешкай сустракае студэнтаў, супрацоўнікаў і выкладчыкаў ля ўвахода ва ўніверсітэт, а затым таксама прыветліва праводзіць дадому пасля вучобы або работы.

Сваёй прысутнасцю ў нашым жыцці Пётр Міронавіч пастаянна падштурхоўвае нас да ўзвышаных, высокадухоўных пачуццяў, самаадданай любові да Радзімы.

Ветэраны – гэта гонар любой краіны, яе залаты фонд, умудроны багатым жыццёвым вопытам. Іх працай і працай папярэдніх пакаленняў створана ўсё тое, што мы маем у цяперашні час.

Ветэраны педагогічнай працы ўніверсітэта ўнеслі вялікі ўклад у фарміраванне інтэлігенцыі і адукаванасці насельніцтва Віцебскай вобласці, усяго беларускага народа.

Ва ўніверсітэце створана і працуе ветэранская арганізацыя, якая дадаткова аб’ядноўвае, акрамя ветэранаў педагогічнай працы, ветэранаў Вялікай Айчыннай вайны, воінаў-афганцаў, вязняў канцэнтрацыйных лагераў, блакаднікаў Ленінграда. Гэта дазваляе не перарываць ланцужок сувязі паміж пакаленнямі і выкарыстоўваць у выхаваўчай рабоце магчымасці не толькі цяперашніх, але і былых работнікаў універсітэта. Гэта па-чалавечаму прыгожа і ўзаемавыгодна.

Вельмі шкада, што з ветэранаў Вялікай Айчыннай вайны ў нас засталася толькі Людзміла Якаўлеўна Клепікава. Яна ўжо каля 40 год як на пенсіі. Раней Людзміла Якаўлеўна часта сустракалася з выкладчыкамі і студэнтамі. Цяпер для яе стала больш зручным запрашаць да сябе.

Асабліва традыцыйнымі сталі сустрэчы на дзень яе нараджэння з былым рэктарам універсітэта А.У. Русецкім, старшынямі прафкама выкладчыкаў і студэнтаў, Савета ветэранаў універсітэта, сяброўкамі.

Людзіміла Якаўлеўна звычайна расказвае пра сваё жыццё, пра вайну, чытае нам свае вершы.

Мы ж паведамляем ёй навіны з жыцця ўніверсітэта і больш блізкага Людзіміле Якаўлеўне біялагічнага факультэта.

Гэтыя сустрэчы надзвычай нас натхняюць. Пасля іх хочацца працаваць яшчэ лепш, цаніць кожную хвіліну свайго жыцця, каб прынесці больш карысці свайму народу.

Аб'ядноўваюць калектыв ВДУ імя П.М. Машэрава шматлікія грамадскія аб'яднанні: выкладчыцкія і студэнцкія прафсаюзы, суполка Беларускага рэспубліканскага саюза моладзі, студэнцкае навуковае аб'яднанне, спартыўны і студэнцкі клубы, мастацкія і творчыя калектывы і многае іншае, чаму мы часам не надаем вялікага значэння.

Напрыклад, мы, выкладчыкі, разам бавім свой вольны час, і ў гэтым нам дапамагае прафсаюзны камітэт работнікаў універсітэта. Мы ходзім у басейн, саўну, ездзім на экскурсіі і рыбалкі, удзельнічаем у розных спартыўных спаборніцтвах, ладзім канцэрты мастацкай самадзейнасці.

Так, 6 кастрычніка 2018 года напярэдадні Дня настаўніка прафсаюзны камітэт работнікаў уні-

версітэта арганізаваў для выкладчыкаў і супрацоўнікаў у колькасці 98 чалавек на двух аўтобусах аднадзённую паездку ў г. Смаленск.

Падчас паездкі і экскурсій па горадзе Смаленску, у Катынь, у “Музей народнай творчасці г.п. Талашкі” у выкладчыкаў і супрацоўнікаў была магчымасць для неформальных зносін паміж сабой, у аўтобусе хорам паспяваць, калектывна сумесна паабедаць. Адным словам, рэзка змяніць звычайны рытм і высокі тэмп сваёй звычайнай паўсядзённай дзейнасці.

Удзельнікі экскурсіі стаміліся, але атрымалі новыя і цікавыя звесткі, а самае галоўнае – незабыўныя ўражанні, выкладчыкі і супрацоўнікі адчулі сябе адзінай сям'ёй. Іх водзвывы аб паездцы былі толькі станоўчымі.

І гэтыя сумесныя ўспаміны яднаюць выкладчыкаў, супрацоўнікаў і студэнтаў. Але жыццё такое кароткае, а зрабіць трэба так шмат... Давайце будзем падтрымліваць адзін аднаго, не забывацца адзін аднаму казаць “дзякуй” за тое, што яны ёсць у нашым жыцці.

Чалавек жыве на Зямлі да таго часу, пакуль пра яго нехта памятае. Мы жывём у памяці адзін аднаго. Не рабіце тых людзей, якія сустрэліся на вашым жыццёвым шляху, ахвярамі бяспамяцтва, і хай гэта памяць будзе добрай.

*В.М. Баранок, старшыня
Савета ветэранаў універсітэта*